JOHN GRISHAM

DE ONTVOERING

AL MEER DAN 20 JAAR DE SUCCESVOLSTE THRILLERSCHRIJVER TER WERELD

Over het boek
Het tweede deel in de *Kid Lawyer*-serie

Een geheimzinnige verdwijning
Een spectaculaire ontsnapping
Een nieuwe zaak voor de jonge advocaat Theo Boone

April Finnemore is een van Theo Boones beste vrienden. Ze komt uit een niet erg gelukkig gezin en ’s avonds is ze vaak alleen thuis. Dan belt of chat ze meestal met Theo, zodat ze zich niet zo eenzaam voelt.
Wanneer April op een nacht plotseling verdwijnt en de politie geen idee heeft wat er aan de hand is, weet Theo dat hij zelf op zoek moet gaan naar zijn vriendin. Dan wordt bekend dat April kortgeleden contact heeft gehad met een verre neef, die net ontsnapt is uit de gevangenis. Theo beseft dat hij al zijn slimheid, overredingskracht en juridische kennis in de strijd zal moeten gooien om April terug te vinden. Voordat het te laat is...

Over de auteur
John Grisham werd op 8 februari 1955 geboren in Jonesboro, Arkansas, als tweede kind in een gezin van vijf kinderen. Zijn vader werkte in de bouw en zijn moeder was huisvrouw. Na zijn studie rechten aan de University of Mississippi werkte Grisham bijna tien jaar lang als jurist, waarbij hij zich specialiseerde in strafrechtelijke zaken en letselschadeclaims. In 1983 werd hij gekozen tot lid van het Huis van Afgevaardigden van de staat Mississippi, een functie die hij tot 1990 bekleedde. Als thrillerschrijver debuteerde hij in 1988 met *De jury*, maar het was zijn tweede boek, *Advocaat van de duivel*, waarmee hij definitief zijn naam vestigde als de koning van de legal thriller.

Van dezelfde auteur

De jury
Advocaat van de duivel
Achter gesloten deuren
De cliënt
Het vonnis
De rainmaker
In het geding
De partner
De straatvechter
Het testament
De broederschap
De erfpachters
Winterzon
Het dossier
De claim
Verloren seizoen
Het laatste jurylid
De deal
De gevangene
De verbanning
De aanklacht
De getuige
De wettelozen
De belofte
De bekentenis
Het proces
Vergiffenis
De afperser
Het protest
De erfgenaam
Dilemma

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: Facebook.com/AWBrunaUitgevers.

John Grisham

De ontvoering

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel
Theodore Boone. The Abduction
© 2011 by Belfry Holdings, Inc.
Vertaling
Hugo Kuipers
Omslagontwerp
Studio Jan de Boer
© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 449 7435 5
NUR 332

Behoudens of krachtens de in de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

April Finnemore werd midden in de nacht ontvoerd, ergens tussen kwart over negen 's avonds, toen ze voor het laatst met Theo Boone belde, en halfvier 's nachts, toen haar moeder haar slaapkamer binnenkwam en zag dat ze weg was. De ontvoering had blijkbaar in grote haast plaatsgevonden. Degene die April had meegenomen had haar niet de tijd gegeven haar spullen te pakken. Haar laptop was achtergebleven. Hoewel haar kamer tamelijk netjes was, slingerden er kleren rond, zodat moeilijk na te gaan was of ze iets had kunnen inpakken. Waarschijnlijk niet, dacht de politie. Haar tandenborstel lag nog bij de wastafel en haar rugzak stond bij haar bed. Haar pyjama lag op de vloer, dus ze had in elk geval de gelegenheid gehad zich aan te kleden. Haar moeder vertelde de politie – als ze niet huilde of tekeerging – dat het favoriete blauw-witte sweatshirt van haar dochter niet in de kast lag. En Aprils favoriete sportschoenen waren ook weg.

De politie sloot algauw uit dat ze gewoon was weggelopen. Ze had geen reden gehad om weg te lopen, verzekerde haar moeder hun, en ze had geen spullen ingepakt die ze voor zo'n vlucht nodig zou hebben.

Een eerste onderzoek in het huis bracht aan het licht dat er niet was ingebroken. De ramen waren allemaal dicht en afgesloten, evenals de drie buitendeuren beneden. Degene die April had meegenomen, had de deur bij hun vertrek zorgvuldig gesloten en op slot gedaan. Nadat de politiemensen onge-

veer een uur in het huis hadden rondgekeken en met mevrouw Finnemore hadden gepraat, besloten ze met Theo Boone te gaan praten. Per slot van rekening was hij Aprils beste vriend, en meestal hadden ze 's avonds telefonisch of online contact voordat ze gingen slapen.

In huize Boone ging de telefoon om 4:33 uur, zoals te zien was op het digitale klokje naast het bed waarin de ouders sliepen. Woods Boone, de lichtste slaper van de twee, pakte de telefoon, terwijl Marcella Boone zich omdraaide en zich vaag afvroeg wie er zo laat nog belde. Toen Boone 'Ja, brigadier' zei, was mevrouw Boone meteen klaarwakker en kwam ze uit bed. Ze luisterde naar zijn kant van het gesprek, begreep algauw dat er iets met April Finnemore aan de hand was en was erg verbaasd toen haar man zei: 'Ja, brigadier, we kunnen er over een kwartier zijn.' Hij hing op en ze vroeg: 'Wat is er, Woods?'

'April lijkt ontvoerd te zijn. De politie wil graag met Theo praten.'

'Ik denk niet dat híj haar heeft ontvoerd.'

'Nou, als hij niet boven in zijn kamer is, hebben we misschien wél een probleem.'

Maar Theo was gewoon boven in zijn kamer, in diepe slaap verzonken, niet wakker geworden door de telefoon. Terwijl hij een spijkerbroek en een sweatshirt aantrok, vertelde hij zijn ouders dat hij April de vorige avond met zijn mobieltje had gebeld en dat ze zoals altijd een paar minuten met elkaar hadden gepraat.

Toen ze in de nachtelijke duisternis door Strattenburg reden, kon Theo aan niets anders denken dan aan April en het ellendige leven dat ze thuis had met haar ruziemakende ouders. Haar broer en zus waren dat ontvlucht zodra ze oud genoeg waren. April was de jongste van drie kinderen, en hun ouders hadden eigenlijk nooit een gezin moeten stichten. Volgens April zelf waren haar ouders gek, en Theo was het daar vol-

komen mee eens. Ze waren allebei veroordeeld voor drugsdelicten. Aprils moeder hield geiten op een kleine boerderij en maakte kaas – slechte kaas, vond Theo – die ze rijdend in een oude, geel gelakte lijkwagen met een slingeraap op de passagiersplaats probeerde te verkopen. Haar vader was een oude hippie die nog steeds in een slechte band speelde met een paar andere types die in de jaren tachtig waren blijven steken. Hij had geen echte baan en was vaak wekenlang weg. De Finnemores leefden volkomen langs elkaar heen en een echtscheiding hing voortdurend in de lucht.

April had Theo in vertrouwen genomen en vertelde hem dingen waarvan hij had gezworen dat hij ze nooit zou doorvertellen.

Het huis van de Finnemores was eigendom van iemand anders. Het was een huurhuis waar April een grote hekel aan had omdat haar ouders het niet zelf wilden onderhouden. Het stond in een ouder gedeelte van Strattenburg, aan een donkere straat met andere naoorlogse huizen die betere tijden hadden gekend. Theo was er maar één keer geweest. Dat was op een niet bepaald geslaagd verjaardagsfeest dat Aprils moeder twee jaar geleden had georganiseerd. De meeste kinderen die waren uitgenodigd, kwamen niet, omdat ze niet mochten van hun ouders. Zo slecht was de reputatie van de familie Finnemore.

Er stonden twee politiewagens op het garagepad toen de Boones bij het huis aankwamen. Aan de overkant stonden de buren op hun veranda te kijken.

Toen de Boones een beetje verlegen binnenkwamen, zat mevrouw Finnemore – haar voornaam was May en ze had haar kinderen April, March en August genoemd – op een bank in de huiskamer te praten met een agent in uniform. Ze werden snel aan elkaar voorgesteld; meneer Boone had haar nog nooit ontmoet.

‘Theo!’ zei mevrouw Finnemore heel dramatisch. ‘Iemand

heeft onze April ontvoerd!' Toen barstte ze in tranen uit en stak haar handen uit om Theo te omhelzen. Hij had daar geen zin in, maar onderging het ritueel uit respect. Zoals altijd droeg ze een wijd gewaad dat meer op een tent dan een jurk leek, lichtbruin van kleur was en zo te zien gemaakt was van jute. Haar lange grijzende haar was in een strakke staart getrokken. Hoe gek ze ook was, Theo had haar toch altijd mooi gevonden. Ze deed geen poging om er aantrekkelijk uit te zien – in tegenstelling tot Theo's moeder – maar sommige dingen kon je gewoon niet verbergen. Ze was ook erg creatief, hield behalve van het maken van geitenkaas ook van schilderen en pottenbakken. April had haar goede genen geërfd: de mooie ogen, de artistieke aanleg.

Toen mevrouw Finnemore tot bedaren kwam, vroeg mevrouw Boone de politieman: 'Wat is er gebeurd?' De man antwoordde met een korte opsomming van het weinige dat ze op dat moment wisten.

'Heb jij gisteravond met haar gesproken?' vroeg de politieman aan Theo. De man heette Bolick, brigadier Bolick, en Theo kende hem omdat hij hem weleens in het gerechtsgebouw had gezien. Theo kende de meeste politiemensen in Strattenburg, en ook de meeste advocaten, rechters, schoonmakers en klerken in het gerechtsgebouw.

'Ja, meneer. Om kwart over negen, volgens de gesprekkenlijst van mijn telefoon. We bellen bijna elke avond voordat we gaan slapen,' zei Theo. Bolick had de reputatie nogal eigenwijs te zijn. Theo deed niet zijn best hem aardig te vinden.

'Wat lief. Zei ze iets wat misschien van nut kan zijn? Maakte ze zich zorgen? Was ze bang?'

Theo zat meteen in het nauw. Hij mocht niet liegen tegen een politieman, maar hij mocht ook geen geheim vertellen waarvan hij had beloofd dat hij het niet zou vertellen. En dus ontweek hij de vraag een beetje: 'Ik kan me daar niets van herin-

neren.' Mevrouw Finnemore huilde niet meer. Haar felle ogen keken strak naar Theo.

'Waar hebben jullie over gepraat?' vroeg brigadier Bolick. Een rechercheur in burger kwam de kamer in en luisterde aandachtig.

'De gebruikelijke dingen. School, huiswerk. Ik kan me niet alles herinneren.' Theo had genoeg processen meegemaakt om te weten dat je je antwoorden vaak in het vage moest houden, en dat antwoorden als 'Ik kan het me niet herinneren' of 'Ik weet het niet meer' in veel gevallen volkomen acceptabel waren.

'Hebben jullie ook online gechat?' vroeg de rechercheur.

'Nee, meneer, gisteravond niet. Alleen telefonisch.' Ze gebruikten vaak Facebook en sms'jes, maar Theo wist dat hij niet uit zichzelf met informatie moest komen. Je gaf alleen antwoord op de vragen die je werden gesteld. Dat had hij zijn moeder vaak tegen haar cliënten horen zeggen.

'Zijn er sporen van inbraak?' vroeg meneer Boone.

'Nee,' zei Bolick. 'Mevrouw Finnemore was in diepe slaap verzonken in de slaapkamer op de benedenverdieping. Ze heeft niets gehoord. Op een gegeven moment stond ze op om bij April te gaan kijken. Toen zag ze dat ze weg was.'

Theo keek naar mevrouw Finnemore, die hem weer fel aankeek. Hij kende de waarheid, en zij wist dat hij dat wist. Theo had alleen het probleem dat hij de waarheid niet kon vertellen, omdat hij dat April had beloofd.

De waarheid was dat mevrouw Finnemore de afgelopen twee nachten niet thuis was geweest. April had in haar eentje doodsbang thuisgezeten. Ze had alle deuren en ramen zo goed mogelijk op slot gedaan, een stoel tegen de deurkruk van haar kamer gezet en een oude honkbalknuppel op het voeteneind van haar bed gelegd. Ze had de telefoon bij de hand gehouden, klaar om 911 te bellen, en ze had niemand op de wereld gehad

met wie ze kon praten, behalve Theodore Boone, die had gezworen dat hij niemand iets zou vertellen. Haar vader was met zijn band de stad uit. Haar moeder slikte pillen en was hard op weg haar verstand te verliezen.

'Heeft April in de afgelopen dagen iets over weglopen gezegd?' vroeg de rechercheur aan Theo.

Nou en of. Aan de lopende band. Ze wilde weglopen naar Parijs om daar kunstgeschiedenis te studeren. Ze wilde weglopen naar Los Angeles om bij March, haar oudere zus, te gaan wonen. Ze wilde weglopen naar Santa Fe en schilderes worden. Ze wilde weglopen – punt uit.

'Ik kan me zoiets niet herinneren,' zei Theo, en dat was de waarheid, want 'in de afgelopen dagen' kon bijna alles betekenen; de vraag was dus zo vaag dat hij geen duidelijk antwoord hoefde te geven. Hij had dat keer op keer meegemaakt op de rechtbank. Volgens hem waren brigadier Bolick en de rechercheur veel te slordig met hun vragen. Tot nu toe hadden ze hem nergens op vast kunnen pinnen, en hij had nog geen enkele leugen verteld.

May Finnemore was in tranen. Ze huilde met veel vertoon. Bolick en de rechercheur ondervroegen Theo over Aprils andere vrienden, of ze misschien problemen had, hoe ze het op school deed, enzovoort. Theo gaf duidelijke antwoorden, maar zei geen woord te veel.

Er kwam een politievrouw de kamer binnen. Ze ging bij mevrouw Finnemore zitten, die weer helemaal van streek was. Brigadier Bolick knikte de Boones toe en gaf hun een teken hem naar de keuken te volgen. Dat deden ze, en de rechercheur kwam er vervolgens ook bij. Bolick keek Theo scherp aan en zei met zachte stem: 'Heeft het meisje je ooit iets verteld over een familielid dat in Californië in de gevangenis zit?'

'Nee, meneer,' zei Theo.

'Weet je dat zeker?'

‘Ja, dat weet ik zeker.’

‘Waar gaat dit over?’ onderbrak mevrouw Boone hen opeens. Ze bleef niet zwijgend toekijken terwijl haar zoon scherp werd ondervraagd. Meneer Boone stond ook op het punt zich ermee te bemoeien.

De rechercheur haalde een grote zwart-witfoto tevoorschijn, een politiefoto van een louche type met alle kenmerken van een onverbeterlijke misdadiger. Bolick ging verder: ‘De man heet Jack Leeper en hij is al tien keer veroordeeld. Hij is een verre neef van May Finnemore, dus een nog verdere neef van April. Hij is hier opgegroeid, maar lang geleden weggegaan, en daarna werd hij kruimeldief, beroepsmisdadiger, drugshandelaar, noem maar op. Tien jaar geleden is hij in Californië opgepakt voor ontvoering en veroordeeld tot levenslang, zonder mogelijkheid van vervroegde vrijlating. Veertien dagen geleden is hij ontsnapt. Gistermiddag kregen we een tip dat hij misschien hier in de buurt is.’

Theo keek naar het griezelige gezicht van Jack Leeper en voelde zich beroerd worden. Als die crimineel April te pakken had, verkeerde ze in grote moeilijkheden.

Bolick ging verder: ‘Gisteravond om ongeveer halfacht liep Leeper hier de Korean Quick Shop in, vier blokken hiervandaan. Hij kocht sigaretten en bier, en de bewakingscamera’s maakten beelden van zijn gezicht. Hij is niet de slimste crimineel van de wereld. We weten dus met zekerheid dat hij in de buurt is.’

‘Waarom zou hij April ontvoeren?’ gooide Theo eruit. Hij had een droge mond van angst en zijn knieën konden het elk moment begeven.

‘Volgens de autoriteiten in Californië hebben ze brieven van April in zijn gevangeniscel gevonden. Ze correspondeerde met hem. Waarschijnlijk had ze medelijden met de man omdat hij nooit meer vrij zou komen. En dus ging ze brieven schrijven.

We hebben haar kamer doorzocht, maar niets gevonden wat hij haar geschreven zou kunnen hebben.'

'Heeft ze dat jou nooit verteld?' vroeg de rechercheur.

'Nooit,' zei Theo. Hij had gemerkt dat er veel geheimen in Aprils gekke familie waren, veel dingen die ze voor zich hield.

De rechercheur borg de foto op, en Theo was opgelucht. Hij wilde dat gezicht nooit meer zien, maar hij betwijfelde of hij het kon vergeten.

Brigadier Bolick zei: 'We vermoeden dat April haar ontvoerder kende. Hoe is het anders te verklaren dat er geen sporen van inbraak zijn?'

'Denkt u dat hij haar kwaad zal doen?' vroeg Theo.

'Dat weten we niet, Theo. De man heeft het grootste deel van zijn leven in de gevangenis gezeten. Zijn gedrag is onvoorspelbaar.'

De rechercheur voegde daaraan toe: 'Daar staat tegenover dat hij altijd gepakt is.'

Theo zei: 'Als April bij hem is, zal ze contact met ons opnemen. Ze vindt wel een manier.'

'Laat het ons dan alsjeblieft weten.'

'Maakt u zich daar maar geen zorgen over.'

'Neemt u me niet kwalijk, brigadier,' zei mevrouw Boone, 'maar ik dacht dat u in zo'n geval eerst een onderzoek instelt naar de ouders. Vermiste kinderen blijken toch bijna altijd ontvoerd te zijn door een van hun ouders?'

'Dat is zo,' zei Bolick. 'En we zijn ook op zoek naar de vader. Maar volgens de moeder heeft ze gistermiddag met hem gesproken en was hij met zijn band ergens in West Virginia. Ze heeft sterk het gevoel dat hij hier niet achter zit.'

'April kan haar vader niet uitstaan,' gooide Theo eruit, en hij wenste meteen dat hij zijn mond had gehouden.

Ze praatten nog een tijdje, maar het gesprek was duidelijk voorbij. De politiemannen bedankten de Boones voor hun

komst en beloofden later contact met hen op te nemen. Zowel meneer als mevrouw Boone zei dat ze de hele dag in hun kantoor zouden zijn als de politie hen over iets wilde spreken. Theo zou natuurlijk op school zijn.

Toen ze wegreden, zei mevrouw Boone: 'De arme meid. Uit haar eigen slaapkamer ontvoerd.'

Meneer Boone, die reed, keek over zijn schouder en zei: 'Gaat het wel, Theo?'

'Ja, hoor,' zei hij.

'Natuurlijk gaat het niet goed met hem, Woods. Zijn vriendinnetje is zojuist ontvoerd.'

'Ik kan voor mezelf spreken, mam,' zei Theo.

'Natuurlijk, jongen. Ik hoop alleen dat ze haar vinden, en gauw ook.'

In het oosten was een eerste sprankje zonlicht te zien. Toen ze door de woonwijk reden, keek Theo uit zijn raam, op zoek naar het harde gezicht van Jack Leeper. Maar er was niemand te zien. In huizen gingen lichten aan. De stad werd wakker.

'Het is bijna zes uur,' zei meneer Boone. 'Ik stel voor dat we naar Gertrude's gaan voor haar wereldberoemde wafels. Theo?'

'Ik vind het prima,' antwoordde Theo, al had hij geen trek.

'Geweldig idee, schat,' zei mevrouw Boone, al wisten ze alle drie dat ze alleen maar koffie zou nemen.

2

Gertrude's was een oud restaurantje aan Main Street, zes blokken ten westen van het gerechtsgebouw en drie blokken ten zuiden van het politiebureau. Het pretendeerde pecanwafels te serveren die over de hele wereld beroemd zouden zijn, maar Theo had dat vaak betwijfeld. Wisten mensen in Japan en Griekenland echt van Gertrude en haar wafels? Hij was daar niet zo zeker van. Hij had zelfs vrienden op school die nog nooit van Gertrude's in hun eigen Strattenburg hadden gehoord. Een paar kilometer ten westen van de stad, aan de grote weg, stond een oude blokhut met een benzinepomp aan de voorkant en een groot bord: DUDLEYS WERELDBEROEMDE MINT FUDGE. Toen Theo jonger was, had hij altijd gedacht dat iedereen in de stad niet alleen naar die *mint fudge* hunkerde, maar ook over niets anders praatte. Hoe kon die fudge anders zo wereldberoemd worden? Toen nam op een dag een discussie in de klas een vreemde wending. Het gesprek kwam op import en export. Theo zei dat meneer Dudley met zijn mint fudge op grote schaal in de export zat omdat die fudge zo beroemd was. Dat stond namelijk op het bord boven de zaak. Tot zijn verbijstering had maar één andere klasgenoot ooit van Dudleys fudge gehoord. Langzaam drong het tot Theo door dat die fudge misschien niet zo beroemd was als meneer Dudley beweerde. Geleidelijk drong het hele idee van misleidende reclame tot hem door.

Daarna had hij dit soort aanspraken op beroemdheid altijd erg verdacht gevonden.

Maar deze ochtend kon hij zich niet druk maken om wafels en fudge, beroemd of niet. Zijn gedachten werden te veel in beslag genomen door April en de walgelijke Jack Leeper. De Boones zaten aan een klein tafeltje in het drukke restaurant. Er hing een lucht van spekvet en sterke koffie, en het onderwerp van de dag, besefte Theo algauw toen ze waren gaan zitten, was de ontvoering van April Finnemore. Rechts van hen praatten vier politieagenten met harde stem over de mogelijkheid dat Leeper in de buurt was. Aan een tafel links van hen praatte een groepje grijsharige mannen gewichtig over allerlei onderwerpen, maar vooral over de 'kidnapping', zoals het soms werd genoemd.

Het menu bevestigde het sprookje dat Gertrude's inderdaad de thuisbasis van 'Wereldberoemde Pecanwafels' was. In stil protest tegen de misleidende reclame bestelde Theo roerei en worst. Zijn vader bestelde wafels. Zijn moeder nam volkoren toast.

Zodra de serveerster weg was, keek mevrouw Boone haar zoon recht in de ogen en zei: 'Oké, voor de dag ermee. Je hebt nog niet het hele verhaal verteld.'

Het verbaasde Theo steeds opnieuw hoe goed zijn moeder daarin was. Als hij maar de helft van een verhaal vertelde, ging ze meteen op zoek naar de andere helft. Als hij een klein leugentje vertelde, niets bijzonders, soms gewoon voor de lol, stortte ze zich er instinctief op en scheurde ze het aan kleine stukjes. Als hij een directe vraag ontweek, vuurde ze meteen drie andere vragen op hem af. Theo vermoedde dat ze dat had geleerd in al die jaren dat ze echtscheidingsadvocate was. Ze zei vaak dat ze nooit verwachtte dat haar cliënten de waarheid spraken.

'Dat denk ik ook,' zei meneer Boone. Theo wist niet of hij dat echt had gedacht of dat hij alleen maar zijn vrouw bijviel, zoals hij vaak deed. Meneer Boone was als advocaat gespecialiseerd in vastgoed en ging nooit naar de rechtbank, en hoewel hem weinig ontging, had hij meestal net iets later dan zijn vrouw in de gaten wanneer het tijd werd om Theo aan de tand te voelen.

‘April heeft me laten beloven dat ik het niemand zou vertellen,’ zei Theo.

Waarop zijn moeder snel antwoordde: ‘En April verkeert nu in grote moeilijkheden, Theo. Als je iets weet, moet je ermee voor de dag komen. Meteen.’ Ze kneep haar ogen half dicht. Haar wenkbrauwen kwamen omhoog. Theo wist waar dit heen ging, en hij wist ook heel goed dat hij maar beter open kaart kon spelen met zijn ouders.

‘Mevrouw Finnemore was niet thuis toen ik gisteravond met April praatte,’ zei Theo. Hij hield zijn hoofd gebogen en keek schichtig naar links en rechts. ‘En ze was de avond daarvoor ook niet thuis. Ze slikt pillen en gedraagt zich vreemd. April woont daar in haar eentje.’

‘Waar is haar vader?’ vroeg meneer Boone.

‘Die is weg met zijn band. Hij is al een hele week niet thuis geweest.’

‘Heeft hij geen baan?’ vroeg mevrouw Boone.

‘Hij koopt en verkoopt antieke meubelen. Telkens wanneer hij een paar dollar heeft verdiend, zegt April, verdwijnt hij een paar weken met zijn band.’

‘Dat arme meisje,’ zei mevrouw Boone.

‘Gaan jullie het aan de politie vertellen?’ vroeg Theo.

Beide ouders namen een grote slok koffie. Ze keken elkaar vragend aan en dachten erover na. Ten slotte spraken ze af dat ze er later op kantoor over zouden praten, als Theo op school was. Het was duidelijk dat mevrouw Finnemore tegen de politie had gelogen, maar de Boones wilden zich daar liever niet mee bemoeien. Ze vroegen zich af of Aprils moeder iets van de ontvoering wist. Het was duidelijk dat ze echt van streek was. Waarschijnlijk voelde ze zich schuldig omdat ze niet thuis was geweest toen haar dochter werd ontvoerd.

Het eten kwam eraan en de serveerster schonk hun koffiekopjes nog eens vol. Theo dronk melk.

Het was een ingewikkelde situatie, en Theo was blij dat zijn ouders erbij betrokken waren en met hem mee piekerden.

'Verder nog iets, Theo?' vroeg zijn vader.

'Niet dat ik weet.'

Zijn moeder zei: 'Toen je gisteravond met haar praatte, was ze toen bang?'

'Ja. Ze was heel bang en maakte zich ook zorgen om haar moeder.'

'Waarom heb je ons dat niet verteld?' vroeg zijn vader.

'Omdat ze me liet beloven het niet te vertellen. April heeft veel problemen en is erg op zichzelf. Ze schaamt zich voor haar ouders en wil ze beschermen. Ze hoopte dat haar moeder snel zou komen opdagen. Maar blijkbaar is er iemand anders gekomen.'

Theo had opeens geen trek meer. Hij had meer moeten doen. Hij had moeten proberen April te beschermen door het aan zijn ouders of misschien een leraar op school te vertellen. Er zou vast wel iemand naar hem hebben geluisterd. Hij had iets kunnen doen. Maar April had hem laten beloven niets te zeggen, en ze had hem steeds weer verzekerd dat ze veilig was. Het huis was afgesloten, er brandde genoeg licht, enzovoort.

Onderweg naar huis zei Theo vanaf de achterbank: 'Ik weet niet of ik vandaag naar school kan.'

'Daar zat ik al op te wachten,' zei zijn vader.

'Wat is deze keer je reden?' vroeg zijn moeder.

'Nou, om te beginnen heb ik vannacht niet genoeg slaap gekregen. We zijn al op sinds... eh... halfvijf?'

'Dus je wilt naar huis om te slapen?' zei zijn vader.

'Dat heb ik niet gezegd, maar ik vraag me wel af of ik wakker kan blijven op school.'

'Natuurlijk wel. Je moeder en ik gaan ook gewoon naar ons werk. Voor ons zit er niets anders op dan wakker te blijven.'

Theo zei bijna iets over de dagelijkse siësta van zijn vader:

een dutje aan zijn bureau met de deur op slot, meestal om een uur of drie. Iedereen op het advocatenkantoor Boone & Boone wist dat Woods elke middag een halfuur zat te snurken: schoenen uit, voeten op het bureau, telefoon van de haak.

'Je kunt je eroverheen zetten,' voegde zijn vader eraan toe.

Theo's probleem op dat moment was zijn gewoonte om te proberen onder school uit te komen. Hoofdpijn, hoest, voedselvergiftiging, kramp in z'n spieren, gas in z'n maag: Theo had het allemaal al eens geprobeerd en zou het allemaal opnieuw proberen. Niet dat hij zo'n hekel aan school had; integendeel, als hij er eenmaal was, vond hij het meestal wel leuk. Hij haalde goede cijfers en ging graag met zijn vrienden om. Maar Theo wilde op de rechtbank zijn. Hij wilde zittingen bijwonen, naar de advocaten en rechters luisteren, met de politiemensen en klerken praten, zelfs met de schoonmakers. Theo kende ze allemaal.

'Er is nog een reden waarom ik niet naar school kan,' zei hij, al wist hij dat hij deze strijd nooit zou winnen.

'Laat maar eens horen,' zei zijn moeder.

'Er is een klopjacht aan de gang, en ik moet helpen. Hoe vaak hebben we een klopjacht in Strattenburg? Dit is heel belangrijk, vooral omdat ze op zoek zijn naar mijn beste vriendin. Ik moet helpen April te vinden. Ze zou niet anders van me verwachten. Ik kan me nu echt niet op school concentreren. Dat zou tijdverspilling zijn. Ik zou alleen maar aan April denken.'

'Leuk geprobeerd,' zei zijn vader.

'Niet slecht,' voegde zijn moeder eraan toe.

'Zeg, ik meen het. Ik moet op straat zijn.'

'Nu begrijp ik het niet,' zei zijn vader, al begreep hij het heel goed. Als hij met Theo in discussie ging, zei hij vaak dat hij het niet goed begreep. 'Je bent te moe om naar school te gaan, maar je hebt wel genoeg energie om een klopjacht te leiden.'

'Het zal wel. Ik kan gewoon niet naar school.'

Een uur later zette Theo zijn fiets bij de school neer en liep hij met tegenzin naar binnen, precies toen de bel van kwart over acht ging. In de hal werd hij meteen opgewacht door drie huilende meisjes uit de achtste klas die wilden weten of hij iets over April wist. Hij zei dat hij niets meer wist dan in het ochtendnieuws was gemeld.

Blijkbaar had iedereen in de stad naar het ochtendnieuws gekeken. Het nieuws had een schoolfoto van April en een politiefoto van Jack Leeper laten zien. Er werd sterk gesuggereerd dat er een kidnapping had plaatsgevonden. Theo begreep dat niet. Een kidnapping – en hij had in het woordenboek gekeken – hield meestal in dat er losgeld werd geëist, geld dat betaald moest worden voor de vrijlating van de ontvoerde. De Finnemores konden hun maandelijkse rekeningen niet eens betalen, dus waar zouden ze een groot geldbedrag vandaan moeten halen om April vrij te krijgen? En er was nog niets van de ontvoerder vernomen. Theo herinnerde zich van de televisie dat de familie meestal vrij snel het bericht kreeg dat de ontvoerders het kind hadden en bijvoorbeeld een miljoen dollar wilden hebben om het kind veilig te laten terugkeren.

In het ochtendnieuws was ook te zien dat mevrouw Finnemore voor hun huis stond te huilen. De politie gaf maar weinig informatie en wilde alleen zeggen dat alle sporen werden nagetrokken. Een buurman zei dat zijn hond rond middernacht had geblaft, wat altijd een slecht teken was. Hoe koortsachtig de verslaggevers die ochtend ook achter nieuws aan zaten, ze konden eigenlijk niets meer ontdekken dan dat er een meisje was verdwenen.

Theo's klassenleraar was meneer Mount, die ook maatschappijleer gaf. Toen iedereen op zijn plaats zat, las meneer Mount de namen op. Alle zestien leerlingen waren present. Het gesprek kwam algauw op de verdwijning van April, en meneer Mount vroeg Theo of hij misschien iets had gehoord.

‘Niets,’ zei Theo, en zijn klasgenoten waren teleurgesteld. Theo was een van de weinige jongens die met April praatte. De meeste achtsteklassers, jongens en meisjes, mochten April wel graag, maar vonden haar moeilijk in de omgang. Ze was stil, kleedde zich meer als een jongen dan als een meisje, interesseerde zich niet voor de nieuwste mode of roddelblaadjes en kwam, zoals iedereen wist, uit een vreemd gezin.

De bel voor de eerste les ging, en Theo, die al doodmoe was, sleepte zich naar Spaans.